

оьку думку. Є одна інстанція, куди б міг апелювати Гермоген, це—всероссийський помісний Собор. Цей Собор особляво необхідний зараз, коли нове законодавство поставило православному перьву в тяжкі умови. Церкву віддали від суду законодавчої інституції, в якій засідають іновірні, або й зовсім безвірні люди.

Присутність обер-прокурора в складі кабінета викликає тяжкі коливлі, дькуючи подвійності його становища.

Гучков зазначає, що ще ніколи він не виступав на думську трибуну з таким тяжким почуттям. Але він не може мовчати і мусять говорити через те, що всі мовчать. Промовець зупиняється на таємній постаті Григорія Распутіна і салкується розкрити ті джерела, які поставили його на чолі керування православного церковно. Все зачаровані цією особою. Слідом за ним іде завше якийсь темна агрія „неудачників“, — журналістів, авторсьверьорів, — вони суфлюють йому те, що він перекаже далі.

Це—ціле комерційне підприємство... Ніяка революційна і антицерковна пропаганда не мала змоги зробити протягом довгого часу того, що зроблено за останні роки.

Правду сказав, розуміється, з своого погляду, Гегечкорі, що Распутін—користий; а я додам—чим більше розсупств, там краще для приятелів Гегечкорі.

І де поділялись усі оборонці вашої церкви? Де ви були, пане обер-прокуроре? Все мовчало. Чи не на вас першоу, пане обер-прокуроре, лежав обовязок підняти свій голос? Коли у нас проходили закони, що веганувляли елементарні гарантії релігійної волі, ви були захоплені боротьбою з вашими зовнішніми супротивниками, а на межі вагомого відомства проглядали внутрішню болячку, що роз’їдає народню душу—релігійну совість. За роками 1911 і 1912 руським літописцем було записано: „В ці роки при обер-прокурорстві найв. синоду, дійсного тайному совітникови, Володимирови Карловичу Саблерови православна церква зовсім впаде“. Нехай народ знає про той тяжкий час, коли обер-прокурор синоду Саблер не виконав свого обовязку. (Оплески в центрі і з лівого боку).

Саблер, відповідаючи на останню частину промови Гучкова, виявляє: „Раніш я казав, що не буду відповідати на всія обвинувачення, що торкаються мене особисто. Тепер же я не можу мовчати, бо ображають не тільки мене, але й усю церкву. Але свідку церкву не можна образити, бо в обвинуваченнях немає серйозних аргументів. Обер-прокурор знає свій обовязок і не обругується, не певні обвинувачення його не залякають“. (Оплески в правого боку).

Щоб підняти престиж церкви, каже Романов, — треба відокремити її від держави.

Промовець вітає Собор, не як спосіб впорядження держави в державі, але як етап до визволення з кріпачтва народу. Зараз церковне управління, покладаючись на свою самостійність, забороняє видавати такі закони, які б регулювали громадянські правові стосунки населення. Шлюбні розлуки, що вкривають явиз такою нечистотою, треба відібрати від церкви. Для характеристик промовець оповідає про такий випадок, що стався в 1909 році.

Молодь в тужурках, в сюртуках з квітами й бантами в петельках гасала, як на пожежі, торхтіла стільцями, гукала, сперечалась. Публіка розсипалась по залі, як отара в толоці. Все гомоніло, сміялось, круталось. Славгородці навіть не відзнавали сьпершу сами себе, немов всі переродились. Знакомити до нуду павочку в легеньких сукнях, в квітах, адамалась чужими й привабливими; лавні, підігтані кавалери одмодолли, мияли новими сюртуками, блищали колірцями; над усім туманом стояли всія пахощі. І тільки агодом, трохи оговтавшись, обовляти впізнавали в бідах як сніг комірцях брякці обличчя своїх чиновників, і бачили, як часом із під ніжних квіток шупінькі блимали на сьудку задрі звакомиті очі. Зарвали десь труби, і увесь цей кольоровий натовп і-ймось чудом перетворився в живий вінок, що стіхав під музику пішов кружитись по залі, немов на воді.

Коли під час спочинку, обмянувшись од духоту, жартуючи, обмянувшись паперовою очіку, даруючи одного одного квітками, молодь знову розсплавляла по залі,—легенько протискуючись поміж натовпом, через залу тихо пройшов відомий в Славгороді український поет Гаврило Добнян, якого найбільше визнавали його псевдонімом—Ясочкою. Невдаво виданий томи- його віршів, під назвою „Хризантеми серця“, збили вгороді неважчайшу сенсацію і зробили ім’я Ясочки популярним між славгородськими інтелігентами, як поета вібраного кола, поета салону.

Обібравши місце під стівом, він поволі сів на стілець, поправив на грудях номерок для „пощти“, сьларуки, озирнув залу й гірко осьміхнувся.

Потім схилюв на бік голову й асьмутився. Напроти, через залу, підпраючи плечима стіну, вже стонів і ве аювів в Ясочки живих, як жуки очей видавець його поезій, халяві мануфактурного магазину Федор Сопкін, якого доля нерозлучно алигала

Треба було впорядити шлюбну розлуку.

Для розлуки не було ніяких законних підстав. Але, дякуючи тому, що цим була зацікавлена впливова особа, справа про розлуку протягом двох тижнів пройшла через усі інституції. Петербурзька консисторія, на підставі фальшивих документів, зтвердила розлуку, а синод „скріпів“ її. Чоловик розлукової живни розпочав справу проти винуватих в користування фальшивими документами, але синод касрував постанову консисторії про розлуку і приватно рекомендував їй відновити справу. Тим часом, знайшли неправдивого свідка, сьмоліровали „судоговорення“ і постанову про шлюбну розлуку було знов затвержено. Коли постраждавший чоловік розпочав справу проти неправдивого свідка, синод виключив з консисторського діловодства компромітуючі документи.

Коли ж цей чоловік подав уже вьуд заяву про притягнення неправдивого свідка до odpowiedzialности, Щегловітов, визволяючи синод і ишних особ, взяв справу з суду 12 марта в міністерство юстиції, де пролежала вона до 3 августа. Коли скаргу було повернуто в суд, там уже не було компромітуючих документів.

Судовий слідчий 19 августа запитав окружний суд, де ділися документи і 26 августа одержав відповідь, що таких документів в міністерстві немає. (Гегечкорі з мсьца: „Злодій!“). Оде та самостійність, за яку стоїть ваше церковне управління.

Після промови Гегечкорі, директор 1-го департаменту мін. юстиції, — по дорученню міністра, робить нетергову заяву з праводу промови Романова.

Справу цю було надіслано в міністерство для того, щоб вьово послало її у Францію і там допитано свідка. Коли справу було повернуто із Франції, двох документів не було вже. Це можно затвердити документально. (Оплески в правого боку, сміх а лівого). По докладові Захарьева праїмається, в порядку негайности, законопроект про поширення на город Новочеркаськ городского „положення“ 1892 року.

Державна Рада.

Головою Анімов. По докладу фінансової комісії приймається законопроект про ськьсування боргів з місцевих інституцій, гроші ці були асьгновані на допомогу сем’ям запасних—всього 46 529,357 руб. 72 коп., а також асьгновані на цю справу а місцевих, спеціальних коштів в сумі 1 629,164 р. 84 коп.

Обмірковується далі проект зміни порядку впорядження судових установ. Статті про порядок вибору мирових суддів і строк служби для участкових додаткових суддів і секретарів при мирових суддях приймається в редакції комісії, з невеликими поправами.

Весь проект про реформу місцевого суду буде вислухано в третьому читанні, в одному з найближчих асьздань.

ПО РОСІІ.

— Нова політична організація. Газета „Ріць“ має певні відомости, що в асьзаві з майбутніми виборами в 4

Державну Думу народжується нова організація безпартійно об’єднаних прогресивних елементів, яка має на увазі розпочати свою діяльність на протязі виборчої кампанії. Тепер ідуть підготовчі роботи в цій справі. Програма об’єднання—здійснення маїфеста 17 октября, проведення реформи місцевого самоврядування, оборона народно-господарських іттересів, боротьба з псевдо-націонализмом, оборона прав і чести народного представництва. Дума по потребу такого об’єднання прогресивних елементів народилася вже давно. Більш яскраво вона виявилася на нарадах, які відбулися підчас загальноаємського з’їзду в августі минулого року. Ініціатива цієї справи належить гурткові прогресистів Державної Думи, до якого вже прилучилися і деякі члени Державної Ради, а також земські, городські і громадянські діячі.

— З’їзд об’єднаних дворян. На одному із асьздань з’їзду дворянн Хованько азначив великі заслуги в справі об’єднання дворян курської і тамбовської губерній, які, на його думку, заслугують собі за це „золотий монумент“. Об’єднане дворяństwo буде мати свою силу тільки тоді, коли йти шеть собі найперше азначія у вьєх сферах діяльности. Коли дворяństwo обмежить справами тільки своого сьловія, вьово має неодмінно згинути. Самарія ридить дворьянам поставитись а особливою осторогою до теперішнього політичного моменту і визнає, що об’єднане дворяństwo повинно мати свій політичний орган. Вільшею одного голоує з’їзд постанови зміняти деякі статті статуту об’єднаних дворян в тому напрямі, щоб визнавати за бажане участь в роботах об’єднаних дворян тих особ, які відомі своїми заслугами, хоч би вони й не предісляли до загально-дворьянської організації.

— Про євреїв екстернів. 11 марта минулого року була Высочайше затвержена постановою ради міністрів про процентову норму для євреїв екстернів, які держать екзаменати за курс гімназій та реальних шкіл. По цій постанові не було ясно, на підставі яких об’єктивних умов будуть допускати до екзаменів того чи иншого єврея.

Тепер міністерство народньої освіти видало ціркуляр, в якому наказує допускати євреїв-екстернів до екзаменів по жереху. „Р. В.“ з цього приводу пише: наряд, чи треба азначити дивовижну дотепність такого рішення. Поміж особами, які подають прохання про довід держати екстернів—єкзаменів, далеко не всі однаково підготовлені. Де-ж гарантія, що візьмуть жерехом, що дає право екзаменуватись, найкраще підготовлені? Фактично така постановою позбавляє єврея скільки небуть серйозних шаєрів одержати потрібне свідочтво. Буде-б в боку міністерства може правдивіше при умові процентової норми для євреїв, зовсім заборонити євреям екзаменуватись екстернами, замість того, щоб поставити питання на право екзаменуватись в залежність од жереха.“ („Р. В.“)

— Догляд за будуваннями. В айбраний товариства архітекторів, яке одбулось 6 марта, обговорювали правила технічного догляду при будуванні нових домів. По новим правилам кожна нова будівля повинна будуватись під доглядом і одповидальністю спеціаліста техника. Товариство ар-

хитекторів визнало, що ці правила будуть мати шкюдливий вплив на будівничі роботи й на зріст городів, бо технаїків по всім повітовим і губерньським городам дуже мало. Далі, товариство архітекторів азначило, що такі правила треба було видавати в законодавчому порядку, а не в порядку управління. Говорили про те, щоб звернутися до городських громадських управлінь а проханням обскаржити ці правила в сенаті. Це питання передали в комісію, в яку миятуть увійти представники ишних архітектурних та будівничих товариств. („Ріць“)

— Російський археологічний інститут в Афинах. Російське археологічне товариство авернулося в академію наук з проханням поклопотатись перед міністерством народньої освіти про асьменування в Афинах, за прикладом Франції, Германії, Англії, Америки та Австралії, російського археологічного інститута, щоб мати змогу підготовляти учених археологів, які мали-б можливість дослідувати найперші джерела. Російське археологічне товариство має відомости, що грецький уряд агожується дати Росії дурно під інститут землю. Прохання археологічного товариства академія наук передала на розгляд особливої комісії. („Ріць“)

Маленький фельетон.

„І ти, Бруте“.

Тихо та любо в редакції київської патрістичної газети.

Редактор увесь поринув у читання свьожанписаних „сотрудниками“ брехнев, пиливо вишукуючи, чи не помалився часом котрий з них і чи не пролазла в цинанню контрабандоу хоч крихотка правди.

Скриплять пера, шелестять папір, у вьіка похмуро давиться весняний, аєний, як совість київлянського мляденця, день.

Усі певні й свідомі своєї великої мислі спасенія любезного отечества од жидо-мазепинської небезпечи, і це утворює відомий настрій.

„Набольший“ сидить трохи остороу од иших і морщит лоба над провінціальними газетами: шукає до чого причепитись.

— Що?—раптом підскакує він на стільці.

— А що там таке?—звертається до нього редактор, й трівожна тівь лягає йому на твар.—Чи не ревизую любезних гімназій призначено?..

— Відний Ярошевський, — шепочуть, зітхаючи, „сотрудники“.

— Стривайте, — аспокоє спіробітників „набольший“, нервово спускає окуляри з носа й витирає їх хусткою.

Осідлавши носа знову, він ще нижче нахилється над газетоу.

— Та що за чортівня!—обурюється він у друге, зриває с носу окуляри й тре кулаками очі.

— Та не вимотуйте-ж души без витутки на клубок, кажіть хутній, що сталося!—звертається до нього редактор.

— Ат, підждите!.. Знов нахилється над газетоу.

— Ні, це не можлива річ! Це... це... Ванюхо! дай води... Слухайте: „Колі дохницьке земство й далі будуватиме школи в українському стилі, то міністерство народньої освіти видасть із своїх коштів по 200 карб. на кожну школу“.

Даючи на кругленький живіт поета, — пика—хоч пуденят бий, а він—Ясочка... — Фельдка,—брось!—умовляє він сам себе, ващо людину аневажати. Парашка він, правда, дебелий, а дуца може й справді у нього ніжка.

А дуканий голос внаштує: „Хризантеми серця“—ручше—вола б повалив би з одного маху,—а він „хризантеми“.

„Сохну в’яну, як билинька“—а сам, як на кір горить... Бач, як очидни водить. І отс-же воно, хохлацька мазинця,—тадає, що воно справді таке вічне... Ой... І через який час, визірившись очима на Ясочку, Сопкін тівав уже в думці його по пії й примовляв, спійнявши аути:

„На! на! оде тобі хризантеми, оде тобі ліле!“

— Оде, як ви закохались у свого поета!—почув біла себе Сопкін чийсь голос,—стоїть і очей не може одірвати! Сопкін кивнувся. Озирнувся, хотів шось скавати суєді, але тим часом помітив, що „пчотайлів“ сьпинаясь біля Ясочки, подививсь на його „номерок“ і подав рожевий лист. Зелена хмарка зрау одиинула, лице прооявилось, губи розпльивсь. Здаля Сопкін помітив, як зашарівся Ясочка і в нього самого аж немов серце забилось.

Все забув, одмахнувся рукою од суєди і, штовхаючись на всі боки ліктями, з червоным радісним обличчям, попереа по-під стівкою до Ясочки. Незабаром він, заклавши за спину руки і спираючись на стіву боком, стояв біля Ясочино стільця, штовхав непомітно поета ліктем, і, моргаючи бадьоро бровоу, промовив вышком:

— Що, схилов завршкту? Той закопав губу і аневажливо кивнув бробоу:

— Дурниці,—мовляв.

— А хто там і що пише?—нетерпляче допитувався Сопкін.

Ясочка аетав з місця і пішов кудись в атінок.—Сопкін поплив за ним. Читав один, потім другий, дали

— Ой, ой!—хапається за серце редактор,—що ви зо мноу зробили!.. — Як що? чи я його намовляв пошитись у мазепинці? — Ще чо не дбавало.. Але що ви зчора повалеували! Адже ви українці до живів прирівняли. — А вже-ж, сам чув, як на Фундукшівській жидки вигукували: „Добродію добродію!“..

— Ви незабаром і нас усіх у жида пошите. А тепера що-ж воно буде? Ми стоїмо на варті й обороначальства, й маєте—саме міністерство до живів прирівняли. Та ще ає міністерством! Самого п. Касо.. А це-ж не Мілюков аяків, або Вейліс.

— Велика річ оєньки! Ну, та що-ж, як п. Касо? Його „рад’їлао“... думаете—ні? Ого! Мені що? Нехай не залицьється до мазеп.

— Так, так... „разделаю“. Глядіть, щоб вас самах не „разделали“. Ви знаєте, що роблять тив, котрі споживають хліб-сіль, а потім, замість подяки... — Ну, а що-ж робити? га? Чи я не дбав, не припывав і пером, і язиком? — То-то „чо“... А де ви, скажіть будь ласка, раніш були, що протавили дохницькі школи в українському стилі? Свільки їх там уже абудовано? одну, деї? — Вісімнадцять? — Свят, свят, свят! вісімнадцять? Карау!.. І ви не бачили? і ви не забігли попереду й не опаскудили аходів дохницьких мазепинців? і ви довели до того, що й само міністерство поыло віри, шїба є такий стиль?... Де-ж вас таскало? га?..

— Та що-ж мені розідратись на десятеро, чи як? Чи винен я, що справа павла, як та розохла кууха: в однім місці замажеш брехнев, а воно в другім же дуже випереа? Та нехай йому грець, коли так! На азість яам зроблюсь революціонером і поступлю за червоного до революційної газети „Южная Коп’їлка“.

— Учора дали і, а сьогодні туди за передовика?

— А що ж з вами чинити?.. — Ну, годі, годі! Сідайте ліше, та строчіть у міністерію „разяснение“ українського стилю.

— То-то-ж... Ох, і напину ж!.. То були мазепинці, а тепера гарібальдійцями їх... — Стривайте, це ж не з тієї опери, либонь.

— А мені що? Аби вражіння зробити. Нехай потім розвірають, хто хоче, а школи, гляди, й припынять, та 200 карб. з кожної школи, гляди, й не тєю стежкою повернуть.

Секлетин.

Свято Весни.

Поле, Гай. Сняють луки. Манить погляд небосхил. Як музично грають зауки, Над розливом творчих сил!

Світ палає, Мир тріпоче, Десь ударив перший грім! Небо гімнами грюкоче Буйним силам молодим.

Де ти, горе! Вее адолаю, Буйним вихрем заклучу! Небо. Вітер. Стен без краю... Ш’ю повітря і мовчу!

Десь далеко передзвоном, Чьстим пробом, тоя за тоном Ллютьса радісно пісні!

Ясочка чепурньєно сьлар його і сховав.

В залі знову танці,—Ясочка сидить в буфеті й куная. Де-хто сидить за столиками, вечеряють, брякають чарками. Ясочка поіхнув у кулак, поширив в кишені й витяг шматочок прядка, що чогось там опивився. Крядка комоу в рот і почав жувати. Несподівано летить через кімнату висока, білява паваянка. Ясочка перестав жувати, мішно сьплює губи й меланхолійним поглядом робить дугу по кімнаті.

Дівчина сьпіняється: — Що то поет самотиний!—звертається вона до нього—людям сміхи, веселощі,—а він нічого не чует і не бачить в своєму ефірі.

Пестливо кинула квітку в рожі на коліна Ясочки.

— Глядіть же, цю поезію, що тепер саме складаєте,—присвятить мені? Чуєте?—азнаєла і сьпльва.

Ясочка взяв квітку і став оглядати її зверху й асьподу.

— Та ти б же хоч би подякував!—весподівано почувся тихий голос Сопкіна іза-за плеча Ясочки. Ясочка озирнувся:—той, як із землі виріє перед ним. Крівь роблену суворість в лиці Сопкіна сьвітлася батьківська ласка до Ясочки.

Ясочка помалу дожував прядки, проковтував й повернувся до Сопкіна:

— Вачиш—ім!—кинув він, озграючи.

— Ех, ти салонний!..—зітхнув Сопкін.—А ну дай!

Ясочка передав йому квітку.

Сопкін обидився й теж зверху і асьподу, повюхав, повергів в руках і передав назад Ясочки.

— Не аугуби ж!—на пам’ять сховай!

— Петро Макарович!—раптом схиловся з місця Сопкін, побачивши, як в буфет вперся через вузьенькі двері бискуца лисина в золотих окулярах,—давно приехали?

Лисина витріщилась на Сопкіна й сьпінялась мовчки.

УНР...
Говорили про те, щоб звернутися до городських громадських управлінь а проханням обскаржити ці правила в сенаті. Це питання передали в комісію, в яку миятуть увійти представники ишних архітектурних та будівничих товариств. („Ріць“)

Подем, бором
Вільним хором
Лицуть гімни голосі.

В царстві сьива, блиску, вроди
Гармовібно плещуть води,
Пшма проліски цвітуть
І росями
Над гаями
Перші вістники гудуть.

Гр. Чупринка.

ПО УКРАЇНІ. У КИЇВІ.

В українському клубі. Сьогодні в українському клубі художньо-етнографічна комісія ввечері танцювальну вечірку з призами за краще українське жіноче вбрання.

Концерт з творів Т. Г. Шевченка. Сьогодні в народній аудиторії (В. Кудр., 26) обудеться художній народний концерт з творів Т. Г. Шевченка. В програму вечора входять: реферат І. М. Стеценка "О жвані и творчествѣ Шевченка" і світли картини—анімки з малюнків Шевченка в супроводі музики, співів і декламації.

Українське наукове товариство. В понеділок, 12 марта, засідання в українським науковим товаристві не буде з огляду на те, що в середу 14 го відбудеться наукове засідання, загальні збори і засідання ради товариства.

Ленція. 12 марта, в 8 г. вечора, в помешканні українського клубу одбудеться доклад З. А. Архимовича: "Новия теченія въ преподаваніи математики" (в звязку з першим всеоросійським з'їздом математиків у Петербурзі).

Жертва на голодних. Орендатор поташського маєтку, уманського пов., В. Ф. Дроновський пожертвував на голодних 1 вагон жита.

День "житнього колосу". Вчора в київській моській думі підрахувано біля 10,000 карб., зібраних в день "житнього колосу". Всього з приватними жертвами і банкомів чеком є біля 40,000 карб. Лишилось непередбаченими біля 200 кушаків і 328 мішків.

В справі одириття навігації. Тепер на Дніпрі пароходи опішаю приготувати для плавання. Вчора виходив з гавані пароход "Червоной". Через кілька днів буде одправлено перший груз пароходом.

Призначення. З наказу п. начальника краю литовського повітового предводителі дворянства А. П. Львова увільнено, по проханню, з посади. На його місце призначено мьянського повітового предводителі дворянства Р. Ф. Слевеня.

Полицейські собачи. П. генерал-губернатор звернувся до п. київського губернатора з порадою, щоб вжито було заходів для заведення полицейських собак. До циркуляра додано листа голови ради "рос. о-ва поощрення привітовія къ полицейской и сторожевой службѣ дрессированных собак".

Присуд в справі інж. Чір'єва. Вчора в київській судовій палаті закінчилась справа інженера Чір'єва. Чір'єва признано винуватим за недбайливість і присужено ошкаржити з служби, але, зважаючи на давність, присуду цього постановлено не виконувати.

Нові товариства. По постанові київського губ. по справам про това-

риства і спілки присутствія зареєстровано такі нові товариства: "Фастовское благотворительное общество Гмылусь-Хеседь для видачі безпроцентних судей"; "общество благоустройства предместья Шулявки гор. Киева, лъвой стороны Шулявки и прилегающих къ ней двачныхъ дивій київскаго у. на бывш. казенныхъ, частновладельческихъ и крестьянскихъ земляхъ"; "общество вспомоществованія нуждающимся ученицямъ женской гимназии Н. Г. Байковой"; "киевскій литературно-артистическій клубъ"; "общество вспомоществованія нуждающимся ученицямъ київскої частной женской гимназии М. И. Левандовской"; "богуславское коммерческое общественное собрание" и "общество распространения технического образования".

Департамент хліборобства затвердив на посаді інструктора по поквінцтву при київ. губ. зем. упр. М. А. Пусеса.

Ново село. По постанові київського губернского го справам селянським присутствія присілок при м. Ракитно, васьківського повіту, в числі 45 дворів, перетворено в самостійну селянську громаду з назвою реговська, а самий присілок названо Реговка і включено в рокитянську волость.

Охорона мостів. На півд.-зах. залізничі заведено тепер охорону мостів.

На залізничі. Між волинським губернатором та управлінням південно-зах. зал. дор. йде цікале листування: На участку Ровно-Ковель в товарних поїздах в початку 1911 р. дуже побільшилися крадіжки. Жандармській поліції пошталімо арештувати увесь цей гурток злодіїв. Злодіїв було посажено в тюрму і злодіївства притихли. Але коли вони одбули кару, крадіжки знов набрали постоного характеру. В цій справі управління півд.-зах. зал. дор. звернулося з проханям до волинського губернатора, щоб він звив заходів проти злодіїв. В відповідь на це волинській губернатор просить вислати на імя ровненського повітового справника 4 бесплатних білетів для агентів, які будуть роз'їзжати по цьому участку. Всею цю справою управління передало на розгляд оддлу претензій. Оддлу постановив бесплатних білетів не видавати; агенти будуть роз'їзжати в пасажирських поїздах, а в товарних будуть по старому крдіжкам, бо коли-б поліція бажала зловити злодіїв, то доглядала-б за ними в селах. На думку оддлу на поліцію покладати надії не можна, а треба боротися з злодіями при допомозі зал. дор. стражників. "Хай поліція хоч раз докаже, що вона зловляла злодіїв, тоді ми видамо їй бесплатні білетів, видавати-ж авансом бесплатні білетів не можна".

З Катюшини. Крамниця. З села Тернівця, уманського повіту, наш кореспондент повідомляє, що там припинила свою діяльність товариська крамниця. Діла її йшли дуже кешко. Було багато боргів. Всього крам розірали ті, хто позичав крамничі гроші. Головних фундаторів цієї крамничі тягнуто до суду, а вони незможні і грошей не мають, щоб виплатити ті борги.

Кредитове товариство. Відоцерківське товариство взаємного кредиту дало прибутку за 1911 рік 15,309

карб. 49 коп. Загальний оборот—11,596,655 карб. Членів 532.

З Поділля. Читальня. При товариській крамничі в селі Стрільчинцях, брацлавського повіту, в 1911 році одкрито бібліотеку-читальню та чайну. В януарі місяці волосний сход асигнував на цю читальню 30 карб., та волость і до цього часу грошей не дає.

Весня. В селі Флорі, брацлавського повіту, 28 февралі йшов теплий дощ, миготіла блискавка і гримів грим. З першого марта селяне почали сіяти ярану.

З Полтавщини. Заробітки. З села Опришок, крем. пов., нам пишуть: Повернувся з дороги селянин робітник Никифор Вугаєв. Він не мав за що їхати на заробітки і їхав вийдем. Упав з тормоза, коли поїзд уже був у повному ході і йому одрізало колесом руку. У нього є жінка і діти; тепер вони лишилися без жадних засобів до життя.

Лікар. В Полтаві в "Коммерческохъ Номерахъ" арештували якогось чоловіка А. Іванова, що продав розмішану воду з сусликовим ефіром за лікарство од "извѣстной" хвороби. Іванов видавав себе за лікаря, приписував рецепти і вимагав гонорар.

Роспуста. Старо-сенжарський сход, подлавського повіту, постановив вислати в села всіх заціодорених в злодіївства. Злодіївства там розвилоси дуже. Крадуть гуей, курей, свиней, забірають хліб в коморах і т. наші. Селяне так уже привикли до злодіївства, що вважають його за звичайне з'явше.

Окрім злодіївства там дуже шириться пьянство. Пьють старі й молоді, і потайні шинки торгують добре. Доводиться аваятам пиякам платити по 80 коп. за пляшку горілки.

Збори баптистів. В Полтаві почалися збори баптистів. Три кімнати не можуть вмістити бажачих послухати читання евангелія та співів. В коридорах та на дворі великий натовп народу. Збіряться будуть баптисти тричі на тиждень.

З Харьківщини. Медична виставка. Валківське повітове земство розпочало улаштувати музей-склад "нагляднихъ пособій" та передвинути виставку по боротьбі з заразними пошестями для ознайомлення селян валківського повіту.

Читання. На протязі 1911 року на Харьківщині було улаштовано 96 "летучихъ читань" по сдівництву, на яких перебувало 9,860 слухачів. В Ахтирському та Богодухівському повітах були улаштовані 6-тижневі курси по сдівництву для селян. В Ахтирському повіті ці курси були улаштовані в 5 селах, на яких було 2,759 слухачів, а в Богодухівському—в одному селі. Слухачів було 550 душ.

З Катеринославщини. На почті. В Катеринославській соціалістичній газеті "Русская Правда" телеграфістка Фремліна пише, що в бердянській поштово-телеграфній конторі велика неладя. Вона повідомляє, що поміщик начальства поштової округи Ермаков, частенько, замість ізоляторів, виписує собі вино. Газети та журнали, які одержуються на почті, не оддаються адресатам, а йдуть на потреби почті; приватні видання розсилаються в казенних пакетах.

Дім роспуста. В Луганську в квартирі якогось Гончарова викрито дятячий притон роспуста. В числі цих

дітей і 7-літня дочка—приймачка Гончарова.

Циркуляр. Катеринославський губернатор розіслав циркуляр про те, щоб на селянських сходах питалися селяни, чи бажать вони, щоб у селах жили євреї. До цього часу ні одиє сход не сказав нічого проти євреїв.

Заклот. В Криворозьку, недалеко од Верхньодніпровська, помічаться заклот поміж гірничими робітниками. В Калачевській копальні забастувало 730 робітників; вони домагаться побільшення заробітної плати. Туди поїхали власти.

Самогубство. В Луганську, в своїй онуки жила 98-літня баба М. Горобець. Жили вони вбого. Коли заслала онука, баби довелоси самій доглядати за вбогим господарством. Баба часто скаржилася сусідам на свою долю та на те, що довго зажила на світі. 2-го марта баби десь не стало. Онука посала свою дочку пошукати прабу. Та знайшла її на мотузку в повітрі.

З Херсонщини. Справа шаха. Богъ чутка, що бувший шах Алі, хоче на завше лишитися в Одесі. Переказують, що на це дала згоду "сфери", яких Алі улюбив, що він не буде більш читати Персії.

Живе шах просто. Нікого до себе не приймає і не виходить з квартири. Лікарь шаха каже, що шах не дуже. Пенсію шахові видаватимуть по 150,000 карб. на рік. Першу третину уже видали йому на руки.

Бувший шах з своєю жінкою в осені думає поїхати в Мекку на прощу.

З Кубані. Через горілку. В селі Пилипівському застрелився через горілку селянин І. Тесленко. Він був вловений. Після нього лишилось без всяких засобів до життя 5 душ малих дітей.

Тіні минулого.

В старих алеях—дівний шум:
Прозорі тіні в них зітхають...
То—тіні давніх, світлих дум.
То—тіні мрій моїх блукають...

Скорботні тіні пишних мрій!
Я вас не кличу серед ночі.
Чому-ж про рай забутий мій
Що-ячї тахо хтось шепоче?

Я. Мамонтов.

За кордоном.

В Китаї.

З наказу Юаньшия адміністрація Монголії і Тибета готується до виборів депутатів в тимчасову законодавчу палату в Пекинї.

Китайську позичку буде реалізувати Юкагамський банк. В реалізації беруть участь шість держав.

Дипломатичний корпус в Пекинї з приводу зростаючої контр-революції називає становище Китаю тривожним. Приїзд в Пекин Телана і інших князів вважається за збільшення контр-революційного руху.

Пекинські купці вимагають, щоб китайський уряд заплатив їм за всі збитки від бунту салдтів. Крамари погрожують забастовкою. Багато крамничь закрилось. Можливо, що в столиці буде голод, бо не стає продуктів; в Пекин почали надсилати провант з Тяньцзину. Китай поставив ультіматум японським генералам негайно вивести війська з Мукдену.

Але японці одмовляються виконати це і вводять ще більше війська.

В Франції.

Виборча реформа в Франції знов може стати тою перепоною, на яку вже спіткнулось не одно французьке министерство. В французьких парламентських колах надають багато значіння нараді представників всіх лівих фракцій крім соціалістів, на яких постановлено послати до міністра-президента Пуанкаре делегатів, які б звернули його увагу на те, що законопроект про виборчу реформу проходить в палаті більшостию голосів, де тільки беруть участь крайні ліви й крайні праві партії, республіканці ж уявляють з себе меншість, якій трудно боротись. Делегати мають нагадати Пуанкаре, що, вступаючи на посаду прем'єр-міністра, він обіяв опіратись при своїй праці на республіканську більшість.

Можливо, що на цім ґрунті виникне міністерський кризіс.

В Персії.

В яку силу вбралась тепер реакція в Персії, можна уявити собі по тому, що там тепер не виходить ні одної газети. Припинилось існування навіть обох урядових газет,—права, через те, що немає читачів.

Чутка, що американський уряд призначив на посаду свого посла в Тегерані Моргана Шустера, не справджується.

Останні вісті.

(З газет та по телеграфу).

Кляоти націоналістів.

ПЕТЕРБУРГ. Націоналісти розпочинають кляоти перед урядом, щоб їм видано було субсідію для проведення на виборах в четвѣрту Думу своїх кандидатів.

Залізничні справи.

ПЕТЕРБУРГ. Сенатор Медем, який ревізує управління сибірської залізничі, оддав під суд віцеверера Трегубова, половецького міністра доріг Рухлова.

Смерть авіатора.

СЕВАСТОПОЛЬ. 9 марта коло ст. Тарово поїхали в Фармана і повбивались два авіатори: поручик Альбрехтов і ридовий Соїн.

В фінляндському сеймі.

ПЕТЕРБУРГ. Після семи годин дебатів сейм більшостию голосів прийняв у редакції комісії адрес-протест проти діяльності російського уряду що до Фінляндії.

Всякі звістки.

ПЕТЕРБУРГ. Предсідателем на з'їзді студентів-академістів в Петербурзі буде жінка дівочевого коменданта Дедуліна. На з'їзді, між иншим, розглянуто буде справу про контроль над академічними союзами, бо майже скрізь були злодіївства. Невчасність з'їзду, коли по вищих школах саме йдуть екзамена, пояснюють тим, що правим депутатам треба на майбутніх виборах показати виборцям, що вони врятували вищу школу од розвалу.

8 марта в залах царськосельської ратуші одбудеся спектакль на користь незаможних студентів-академістів. Спектакль впорядила предсідателка благодійного товариства дружина дівочевого коменданта. Спектакль одвідав Государь Імператор з Августійшими Дочками Князнями Ольгою Миколаївною і Татіаною Миколаївною, і Великі Князі.

Одбрані в арештованих студентів матрикули министерство народнової освіти.

— А-а!.. Федор Митрич!..—загремів хрипкий басора, аж шклянки на столі забрешпи.

— А що там? а як?—й пішли гомовити.

— Ви не знакові?—показав Сопкін на Ясочку.—Наш поет Ясочка, Український талановитий поет!

— Дуже радий, дуже радий!—мигав лисий, таскаючи руку Ясочці.—Значить малоросійські вірші пишете: "Кохайтеся чорноброві! Та не з москалями..."

продеклямував він... так-так... я люблю читати кобзаря...—бубовів він.

— Пан Ясочка не такі вірші пише,—доводив Сопкін,—пан Ясочка—не поет юрїя,—він поет вашого кругу.

— Ага... значить того, як його... замівся той,—та ви може того,—раптом захавався він, виймаючи портсигар,—закурюйте пожалуста!—Ясочка взяв у нього папіросу.

— Вже й я закурю з вашого дозволу!—простягнув руку Сопкін. Закурив.

— Так значить того... творите,—промовив той,—про те вибачте,—я на хвилничку!..—схопив портсигар і швидко потявав далі.

Сопкін і Ясочка курили мовчки. Сопкін був з старовірів і до цього часу нічого не пив і не курив. Тепер смакував цагарку, аж похлинявся.

— Гарний тютюнець покурює, вражий сиз,—сильовуючи й витираючи очі, кавав він. Докуривши, він никнув знову з буфета.

— Бач, де він!—радісно гукнув Сопкін таким голосом, немов бо-зна скільки часу не бачив його,—а ми його шукаем, а ми бігаем!

Ясочка оглянувся: Сопкін держав в руку шудлованого панича з розчісаним довгим чубом і в модньому коліровому галстуді.

— Так оце ви і є—Ясочка,—тихим, улесливим голосом протів вік, впиваючись очима в лице Ясочки, ах, Воже мій!—добавив він побожно складуючи руки на груди.—Виріте, як сказав мені Федор Митрович,

що ви тут,—так я й сам не знаю, що поділось зо мною. Ведіть,—кажу,—мене до нього, хоч побачу, який він. Дуже радий! дуже радий!—тискав він, не випускаючи руку Ясоччю. Може б ми закусили чого небудь?—зразу перевів він мову,—сідайте доброді! Посідали за столиком й гукнули на прислугу.

— Знаєте,—почав панич,—приїздив я в город, заходю в киягарню: а мені радять: не купили б ви книжечки нашого місцевого поета, "Яз?—думаю собі,—в нашому городі єсть поет, настійний поет, що видрукував свої твори"...—дайте, кажу,—подививсь. Розгоргнув книжку—вірші настоящі, такі, як і в інших книжках...

Мені аж чудно якось зробилось. Ясочка починав червоніти. Він ще ні разу не чув, щоб хто з таким захопленням говорив про його вірші. Хотілось обняти цього несподіваного широкого прихильника й розцілувати. Сопкін теж чогось підбадьорився:

— Ви знаєте,—перевів він панича,—прочитав я його вірші—бачу: талант. Плявуть, думаю,—втрачу дві три сотні, а виведу чоловіка в люди.

На столі роаставляли пляшки й закуски.

— Так оце ви і є самий Ясочка,—вірвав на нього, як кіт на сало тихенький панич, потираючи руки.

— Я й кажу: слухайте добродію,—настирливо перебивав його Сопкін.

— Знаєте, найбільш вподобав я отой вірш, не помічаючи Сопкіна, лишув до Ясочки панич, отой...—панич простів в повітря руку з шклянкою й блискучими очима дивився в стелю... про оту перу з очима газеті...

— Угму! угму!—кивав насупленими бровами Сопкін, винаючи вже з тарілки якусь рабу.

— Як воно...—пригадував панич. Ясочка вплив шклянку вина, покрутив вуса, щільно прихильюва до панича і, встромивши в нього відразу почервонілі очі, придуменим шепотливим почав деклямувати.

Панич дивився на нього, як на

ікону, плящив очі, хитав головою й стиха промовляв:

— Ай-ай-ай!—ай-ай-ай!..

Давно вже Ясочка нікому не читав своїх творів, бо добре авірився, до справді віхто й не дикавився самими віршами: й сами не читали й слухали не охоче. Це він добре знав.

Несподівано стрівнувши таку щирю людину, він відразу запалився бажанням вилити хоч раз перед живою, чулою людиною свою душу. На одлу мінь здалоси йому, що очі щирої людини часом якось дивно міянялись, і дивни часом немов була чьомсь заклопотана, иншим, але де тільки на одчу мить. Далі в Ясочки очі проляйлись туманом і він нічого вже не помічав. Він малював дивні ночі десь на березі моря і П., пері з очима газеті, що з балкона журно дивилася на огнені хвилі, потім ридала, руки до моря простягала...

— А ай-ай!—та це-ж... ах!—умлів панич.

Сопкін, виголоднаний, мовав з трюх, а-сам думав: про яку-ж це він пері вичитав? Сопкін знав історію мало не кожної поезії Ясочки, знав де, коли, при яких умовах складалася у нього кожний вірш, а цього не знав, чи забув; чи не новий це його твір?—догадывся він. "Пері з очима газеті" хто-б же це був такий?—Сопкін навіть перестав їсти й задумався.

Марія Жиренкова, так не Марія, Варвара Михайлівна...

Спід!—Та це-ж Ліза Катренкова, в неї й очі якось витришкували, й город виходить до ставидла... Бач, куда моститься!—Тільки ні,—браток,—не оддадуть! Не такий Катренко жог, щоб на вірші повабився.

А Ясочка деклямував про те, як пахли левкою, як скажено ридав рояль.

— Тільки який-же в ката там рояль знову задумався Сопкін,—єсть там мандолина, гітара... Так-так-так... пригадав він: єсть!—і бринькало якесь єсть: тільки, здається, без кришки... в сараї стояло. Хіба може вже полагодив Катренко.

— Бач, як ловко обписав, катюга,—осміхнувся собі Сопкін,—розуміючи вже таємничі поетові творчости. Тільки ні, голубе,—не виїде тут твоє діло! Жиренкову може-б і оддали, а суди—не рипайсь.

Ясочка тим часом перемовчував, моргав гарячими очима й пригадував якийсь новий вірш.

— Оце поезія!—оце вірші!—не перестав дивуватись тихенький панич. Потім зразу стих, змовк; на лиці з'явився здивований вигляд:

— А скажіть, будь ваша ласка, одкашлявся, улесливо звернувся він до Ясочки,—скажіть і багато обійшлася вам ваша книжечка?

— Добре й не знаю,—кинув нашвидку Ясочка, лагодючись почати щось нове,—це вже справа Федора Митровича.

— Еге!—оживився Сопкін,—про це вже ви мене спитайте. Я вам до питки все розкажу.

— А-га!—зразу повернувся до нього панич і лице його стало таким улесливим, як верше було до Ясочки.—Так ви вже розкажіть мені, пожалуста, як це видають воно книжки, скільки обходяться... В мене, батче, єсть там свої десятків зо-два поганьських віршиків, не таких, розуміється, як у добродія Ясочки, поганьських, а все-ж хотілось би випустити книжечку.

— Ви не знаєте, як видать книжечку?—радісно гукнув Сопкін: та як хочете, і вам всю цю справу, як апельсин, обвуду!—він почав витягати в кишені якусь книжечку.

— Пожалуста, пожалуста—відмовився до нього панич і його очі горіли тепер справді цікавістю. Про Ясочку навіть і забув уже.

На Ясочку немов хто вилив цебер холодної води. Тихе й улесливе лице паничине зразу стало таким одворотним, що хотілось вхопити пляшку й саданути разів зо два поцім лувкаві, ардавливій піці. Схопився з стільця й не пощорившись, вийшов. Панич навіть і не озвирнувся.

Прийшовши до дому, Ясочка не

ліг зразу спати, хоч було вже пізно. Засвітив огонь, розлягся, сів край столу й задумався. Смутком болочам, гострим обгорнуто його всього, як пеленою. Гіркі думи, як галіч, налітали в кімнату.

— На що писати? Кому писати?—Для чого?—Кому воно потрібно?—Туди, де хвилею широке, безмежне море, ве підуть його вірші, не потрібні вони там і не зроумілі. А писати для тих п'яти-шести знакових в городі, щоб тільки побачили під віршами його імя, не читавши самих віршів—чи варт-же?

— Пригадується Ясочці, скільки часу загавно марно, скільки довелос аваяти заєваги, глуму і образ, тивяючись з віршами по редакціях всяких органів. А скільки листів приватних труїли йому життя, скільки разів писали йому відомий вірш—

Сидить поет на стерні...
А яка за все награда?

Рука Ясочки мимоволі одчинила шухлядку в столі. Там чекуренько були розкладені якісь бантики, сухі квітки, клаптики стрічок, зо три картки з малюнками, навіть шоколадна цукерка.

— Лаври... гірко осміхнувся Ясочка. Почав перебирати по одному. Вийняв з кишені рожеву квітку в лист, що приніс сьодня, й поклав до купи.

Але чим більше дивився на них, вига помалу зсувалася з його душі, ясндо на серці.

"А все-ж таки, я все-ж..." думав він, розкладаючи на столі перед собою той дріб'язок...

— А все-ж таки—лаври...
Годинак "раз за разом одбивав все пізнаю добу. Ясочка, заморившись, не вставав од столу. Коли в маленьке вікноце Ясоччюї кімнати заірнув рожевий довіток, Ясочка тихо спав біля столу, схиливши голову на свої нечислові лаври.

віти передано в канцелярію у-та, де вони лежатимуть до нового розпорядження.

49 членів ради петербургського у-та піднесли адрес проф. Пергаментові. В адресі висловлено надію, що Пергамент незабаром повернеться в університет.

Конфісковано число „Живого дѣла“ за 9 марта.

З приводу чутки про призначення кишинівського єпископа Серафима московським митрополітом Дурново в „С.-Пет. Відомостях“ пише: „архієрей, який звичайні молитов не знає, а святе писмо знає менше, ніж дячок, висувають на кафедру всесвітнього світла Филарета“.

Ватський губернатор не дозволив в Орлові, вят. губ., дня „житнього колоса“; заборонив спектакль на користь голодних.

В астраханській губ. голодують адміністративні засланці.

Адміністрація заборонила день „житнього колоса“ в Вятці і Мелітополі.

Р'ючи повідомляють з Баку, що там прибує до смертної кари городового Алферова, який убив городового Артемьєва.

Сенат скасував присуд уманського окружного суду, який виправдав Хану Спектор, обвинувачену за збивство двінадцяти вайчиків.

ХАРЬКІВ. Міщанин Ігор Лейфер клопочеться, щоб його виключили з православ'я. Він каже, що в сацдатах його охрестили силою. Зоставшись в душі іудеем, він почував, що його мучать совість.

ВАРШАВА. Варшавська судова палата постановила звинити книги польською мовою: Димші „Холмське питання“ і Грабовського „Конституційне право в Росії“.

В Лодзі поліція викрила організацію грабительів. Багатьох арештовано в городі, на передмістях і в сусідніх повітах.

На фабриці Ейзерта забастувало 500 робітників.

МИКОЛАЇВ. Два увільнених учні технічної школи намірялись в класі вбити директора Фалеева.

ПЕТЕРБУРГ. З Херсона повідомляють, що там поліція переписує нашоє всіх журналістів.

В любинській губ. сталась сутінка біля 200 селянських робітників і поліцією, коли ті виконували судовий присуд про виселення робітників.

В Фінляндії на крижині занесено в море коло 300 рибалок.

ЗА КОРДОНОМ.

Всякі звістки.

ПЕТЕРБУРГ. На кавказській границі переїздові кочовники обстрілювали російську сторожу. Сторожа прогнала кочовників.

З Лодзюна повідомляють: Агентство Рейтера телеграфує, що італійське військово судно обстрілює беріг на північ од Перма.

З Токіо: в Японії лютея вадивчайна буря. В північній частині Японії заверюха. Поїзди не ходять. Телеграф не функціонує. Бура разом з пожежою знищила коло 1200 домів.

З Пекина: стає очевидним, що формозці сконцентровано цілий японський корпус. Уряд оподуленних штатів оддав наказ, щоб всім військовим кораблям були готові пливати в китайські води.

Література, наука, умілість і техніка

— Пісні О. А. Кошца. Цими днями у Києві вийшов з друку другий десяток українських пісень, що зібрав і для хору уложив О. А. Кошца. Збірник присвячується Ватським українським музика М. В. Лисенкові.

— Передруки. В журналі „Вістник Зоологічного Сельсько-хазяйственого Общества“ передруковано вірш П. Галя „Великому Кобзареві“.

— „Засів“. Вийшло число 10 популярного українського тижневика „Засів“. Зміст числа такий: По світу. Українське життя.—3 акордонної України. В. Л.—ка.—Нові вибори до дума Державної, М. Д.—3 народної творчості, А. Гопкала.—Історія одного романа, В. Товстовева.—Як перейти до нового хазяйнування, О. О. Гарний приклад, Семена Сильника.—Ні чому не навчались... О. Ст.—Допи.

— Вийшло 3 ч. „Рідного Краю“. Зміст. Український національний скарб—О. Пчілки. Пам'ятник Шевченкові—О. Пчілки.—Шевченкове свято в школі—Х. Алчевської. На Шевченківській могилі—вірш Кочубєвни. Подорож до Чагірина—Колодязинської. Сон руйна—вірш Я. Мамонтова. Є. Гребінка і його час (далі). Свіська пейзажа Шевченкових віршів—Я.

— В ч. 9 „Запросов Жязан“ надруковано гарну інформаційну статтю Л. Василевського (Шлохощького)—„Українській впроєс в Австрію“.

Театр і музика.

— Театр М. К. Садовського. Сьогодні в українському театрі два спектаклі: вранці йде „Бурлака“, ввечері—„Вонадарина“. Завтра загальнодоступна вистава, йде „Весталанна“ Карпенка-Карого.

— Городський театр. Сьогодні вранці в участю гастрольорші Марії Гавальни де Техада йде оп. „Севильський цирюльничий“; ввечері в участю гастрольорів—Делестина Воїсєні, Еміліо Церера і Цезаря Формікі оп. „Тоска“. Завтра симфонічний концерт.

— Театр „Соловцов“. Сьогодні вранці в останній раз йде „Герпогіння Паданська“ О. Уайльда, ввечері друга вистава нової пьєси Г. Гауптмана „Б'єство Габрієля Шиллінга“; аавтра в останній раз виставляють „Портрет Доріана Грея“.

— Вечір Бородіна. Сьогодні, 11 марта, в залі київського громадського зібрання (Володимирська, 45) відбувається музично-вокальний вечір артиста І. Н. Летявського, присвячений пам'яті О. П. Бородіна, з нагоди 25-ліття за дня смерті композитора. В програму ввійдуть усі камерні твори Бородіна—12 романсів, обидва струнних квартета, маленька сюїта для фортепіано, серенада чотирьох кавалерів одній дам, а також вокальні уривки в опері „Князь Ігорь“.

У концерті беруть участь д-ки Бернадська, Тіханова, Спасовська і Слущька та д-д. Ісаченко, Полевий, Каченовський, Коссарг, Вауковський, Вудль, Юровський, Халемський, Литвиненко і Левин. На початку вечора прочитає реферат про Бородіна музичний критик Л. Автар. Початок концерту рівно о 8¹/₂, години вечора.

ДОПИСИ

(Од власних кореспондентів).

ОСТЕР (на Чернігівщині). Кооперативна справа. Земський поступ. 26 лютого, с. р., в Остерському волосному будинкові відбулось загальне зібрання Остерського кредитового товариства. Членами правління було прочитано справоздання про діяльність товариства за 1911-й рік. Виявилось, що прибутку товариство за той рік має 1155 карб.; з яких, згідно загальної постанови товариства, відложено: в запасний капітал 20 проц. (231 карб.), в основний 40 проц. (462 карб.). Потім ще добилили в основний капітал 300 карб.; а решту 162 карб. розподілили так: 150 карб. в нагороду членам правління, а увесь лишок на придбання деякого зваряддя за для товариства.

Товариство це проіснувало уже три роки, і як видно з теперішнього його становища—в будучому досить розвинеться. Хоча аразу оперувало воно і слабенько, але куда далі, все більше розвиває свою діяльність. Це можна бачити зрівнявши з попередніми роками; перший рік його існування, було прибутку щось біля 500 карб. 2-й рік 800 карб., а в 1911 році на 355 карб. проти попереднього року більше.

Складається тепер товариство з 1114-х членів. Цікаво от що: всі роки вийняли лишок призначає в нагороду членам правління, між тим, як от тепер ті 150 карб. можна-б було призначити на голодних, але про це, ніхто й слова не сказав, а треба-б було, це й дуже треба.

Наше земство, останніми часами, на зразок других поступових земств, починає потроху йти на зустріч населенню; бо до цього часу, був самий тяжкий культурний занепад; на проляті 1910 року не було навіть агронома; а тепер в два агрономи, і інструктор по садівництву і городництву, який по заяві того чи іншого господаря буде приїждати і давати ті, чи інші поради. А оце недавно по проханню агронома земство виписало п'ять гнізд плевнінних курей; скількоє гнізд качок, а також плевнінних свиней, і бугайців, з метою розповсюдження їх між населенням всього повіту. Все це роздано більш менш свідомим господарям, на таких умовах: господарь, що одержав від земства птахів, повинен через рік повернути йому вдвоє, (повернуто буде віддано іншим господарям, на таких же самих умовах), а решта виводку і старі матки остаються йому у власність. Свині і бугайці, переходять у власність через три роки.

Листування редакції.

Передплатники П. С. Для дитячих вистав підійдуть такі пьєси: „Коза Дереза“, „Ізясик Телесик“, „Пімаліс“. Випишати можна з „Української Книгарні“. Київ, Беззакіська, 8. Звідтіля ж можете випишати і кобзаря (друге видання Яковенка). Коштує 60 коп. Портрет Шевченка роботи Васильківського коштує 50 коп., на паспорту—75 коп.

Передп. 130. Випишіть з Книгарні Л. Ізясковського (Київ, Хрещатик, 20) „Путешествіє по Києву“ Богуславського. Коштує 75 коп.

Передп. 2422. Адреса „Дніпрових Хмилів“: Катеринослав, Проспект, Книгарня М. Лозинської, для редакції „Дніпрових Хмилів“.

Передп. 1206. Лісні школи належать до низьких шкіл, скінчили їх мають права лісних кондукторів. По скінченні лісної школи в уманську хліборобську школу не можна буде поступити через те, що туди приймають тільки до 16 років. Коли Ви маєте думку дати братові сільсько господарську освіту, то помістіть його прямо в уманську середню хліборобську школу. Поступити туди, по скінченні п'ятикласової школи, звичайно, ще підготовившись по програмі конкурсних екзаменів в уманську школу, легко. Випишіть умови і програму конкурсних екзаменів (г. Умань, кієвской губ.).

Справочний оддія.

Балетдарні відомості. Неділя, 11-го марта. Великий піст. Св. Софронія, патр. єрусалимського, пр. Євфимія, арх. Новгородського, свч. Понія Смирнського. Сх. сон. 5 год. 56 хв., зах. сон. 6 год. 18 хв.

Театр гор. пар. долу. Ранком—„Бурлака“, ввечері—„Вонадарина“.

Понеділок 12-го марта. Великий піст. Пр. Феодана сповід., в. Григорія Двоєслова, пали Римського. Сх. сон. 5 год. 54 хв., зах. сон. 6 год. 19 хв. Театр гор. пар. долу. „Весталанна“.

Редактор В. Яковський.

Видаєць Є. Чикаловко.

Оповідни.

Недостача грудн. молока краще всего поповняється коли годувати дітей мукою „АЛЬПИНА“. Продається в аптеках і аптекарських магазинах.

Лікарі та Лікарні

ПРИТУЛОК ДЛЯ ПЕРОДІЛЬ акушерки М. І. Дмитрієвої-Линчевської. Під догляд лік.-опец. Прийм. секр. вагітн. і породіл. на всякі пору. Мар. Багачинська 44. зуб. на лі. Бр. ТЕТЕЛЬБАУМ. Прорізна 24. Прийм. лікар.-опец. 9 год. р. до 9 г. в. Пломб. 50 к., вприв. зуб. без болю і р. Штучні зуби 1 р.

Кабінет зубного Дем'яновича Цигурн. Готівля, промислування і встаня. Штучні. зуб. Прийм. 9—12, 3—6 годнів. Нестерпська, 36.

КВАТИРИ

Готель „Україна“ віддає в найми КИМ-НАТИ по м. і надобу, недорого Вульв.-Курд., 34

ПРАЦЯ

Українець молод. (має знан. на род. вчт.), дуже нужд., згоден за харчі та помешк. бути писм. контор., прик., в книгар., або далаейм, швейцар. та инш. Адр. редак. „Ради“ М. Ч. 3-181-3

Фребел. III курс. зваж. ос. і україн. мови. шуває урок. у івнї, або на випл. М. Волод. 7, кв. 2, Шереметьєва. 3-183-2

Вчехля ка сам. росповсюдж. пиш. маш. ТІЛЬКО ПО АМЕР. сист. дик. корп. ті що вчат. вич. в два тиждн добр. пис. курт. 3 карб., для возмож. 2 нарб., писм. снїч. курсу дається два тиждн безплат. Прийм. Особ. що нуждано в перенос. прому переп. Особ. що нуждано в перенос. прому переп. ПРОДАНІ В ВИПОЗИЧЕННЯ пиш. маш. рїж. сист. Біб.-Бузарів, 6, коветора П. ПЕТРОВА. 0-67-22

БАНДУРИ

гарного виробу довбані робити і продає ПАП ЛИНСЬКИЙ. КИЇВ, ЗЛАТОГОСТОВСЬКА, 12, кв. 5. 10-152-7

Перепишую

виправляю рукописи до друку, правлю коректу, а також беру на себе всі клопотн по виданню книжок. Листом, на відповідь марку Київ, Пальчикова, № 8, кв. 6. І. Владичинському для С. 0-104-8

ВСЯКІ

НОВІ КНИЖКИ: Т. Осадний УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО та його ІСТОРИЧНА ДОЛЯ: Істор. стат. розвідка. Ц. 20 коп. В початку марта вийде з друку „НА ГРАНИ XX СТОЛІТТЯ“. Т. П. І. п. 60 коп. Хто випише ці книжки івнї, або ж з 1-м томом „На грані XX століття од автора (Ковотон, Черн. г. Гирянка), той за персе не платити. Продаються по всіх українських книгарнях. 3-153-4

Шлюбні розлуки (Браноразв. дѣла). Карні справи узакон. і устроєння дітей, окремі папшорні жінок, одвін., апаєлі, і ксаційні с-арги. Прохання на ВИСОЧАЙШЕ ІМ'Я, поради листя заочно. Прийм. від 3 до 6 годнів. дня. В-Володимирська 45, кв. 7-а парадн. хід-9. А. Туржанський.

ФРАНЦ. МОВ.

4 Р. В М.

Досвідч. преподаватель, ругує за успіх, навчає у 3 міс. читати, писати і говорити по французькому. Розуміє по українськ. Також торг. кореспонденція. Сит. 3—9 год. веч., а в сьвта 3—5 г. дня. ХРЕЩАТИК, 5, кв. 26, телефон. 517. 10-812-4

ВИДАВНИЦТВО ІМЕНИ БОРИСА ГРИНЧЕНКА. М. ПЛЕВАКО. ЖИТТЯ ТА ПРАЦЯ БОРИСА ГРИНЧЕНКА. Х., 1911, ст. 81, ц. 12 коп. М. ПЛЕВАКО. ПРО МАРКІЯНА ШАШКЕВИЧА. Х., 1911, ст. 31, ц. 7 коп. ПРОДАЮТЬСЯ ПО ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ КНИГАРНЯХ. 8-123-8

У Владівостоці

купувати „Ряду“ окремих КМ можна в книжному магазині „Польза“ на розі Светланської й Суїфурської ул. Там же продаються українські книжки, журнали і листовні картки.

Мій друже, змилуйся, скажи, Де діти пальта ти купиш? До речі й магазин той покажи, Во я чже Київ дурно весь сходив. Вдигнути чао (теоретич. й Клаву, Щоб дешево було і гарно... Іди як так в магазин „СЛАВА“ І во траь же більше часу марно. ОДЕЖА там лише для ЛІТОК Роскшійний вибір КУРТОН, СВІТОК, с ПЛАТЕРИНИ і ШТАНЦІ І ФОРЮШКИ і КАПУРЦІ... Спеціальний магазин дитячих убранн для хлопчиків та дівчаток

„СЛАВА“ КИЇВ, ХРЕЩАТИК 58, прот. БЕСАРАБИ, поруч Сисоєва. Магазин в згоді з тво потреби. Пінд.-з. зал. МОЖНА НА ВИПЛАТ. 100-188-1

До наступного сезону вже одержав найновіших матеріалів і фасонів справжні англійські ПАЛЬТА С-т Петербургська фабрика Бі-ЛІЗНИ та ІВРАТОК Р. М. Гершман. Прорізна, 2, тел. 282. Приймаються замовлення, переробка та міняння білизни. Ціни п'яком справедливі, без торгу. 2-175-1

БРИЛІ найновіші фасони од 2 карб. 40 коп. до 8 карб. бриль. ВІЛИЗНА власного виробу. і всі новини сезону одержані у лікому виборі по приступним цінам В МАГАЗИНІ Білизни та брилів „Жак“ Е.-Васильківська № 6. Приймають замовлення на білизну. 2-186-1

БЖІЛЬНИЦТВО Г. К. МАРА. Контрактний ярмарок крамниці № 18. Пропонує: СПРАВЖНІ УКРАЇНСЬКІ СВОЯЯНИИ МЕД. ліновий шитловий і гречаний оптом і на роздріб, а також медлянки з чистого розду і модовий паплеток. Для зможовленн масю штучну вишивку з замовлення зверт.: Київ, Житний базар, Ярославська № 2, склад меду Мара, а під час ярмарку—контракт. ярмарка крамниці Мара № 18. 10-142-7

Перше Київське

Т-во ЗАКРОЙЩИКІВ. Наступники фірми Я. КАПЛЕРА. Хрещатик, Пасаж, телефон. 363. Пропонує до сезону великий вибір матер'ялів англійських та російських фабрик, для прийома замовлень военного та штацького вбрання. 10-112-9 П.П. СТУДЕНТАМ як і перше традиційна зніжка.

СУЧАСНЕ ПОЖИТОЧНЕ ВИКОРИСТАННЯ ПИСКУ нь погу, черепицю, порож будів. камін, плити, труби і т. инше провадяться краще всього машинами д-ра Гаспарі. власні певні конструкторні Бережіться лічмечого наслідуванн! Машинобудівельний завод Д-ра Гаспарі і С. Маркграфштетт (Германія). Прохаємо віділати наш завод. Каталог № 351 дурно.

ХРЕЩАТИК, у пасажі базар випадкових речей і мебелі. Продається недавно куплена в пасяських будинках, мастках і при инш. вип. в волічному виборі в стилі сучасних і старинних МЕБЕЛЬ для всіх кімнат з усякого дерева Дешевше всіх на 25% Равнш купити де завітати для небудь, прохаємо огляди; купувати по обов'язково. Просимо намітити точну адресу: 34, в пасажі. Старинна: дерева з інкрустацією і без неї, фарфор, бронза, картини, і цілатори, гравюри, речі словнов. кісток, старин. матерії і багато-багато инших речей розкоші і необчидності, незалежно купувати в великому „Базар випадкових речей“ виборі. ХРЕЩАТИК, № 34, у пасажі. Тел. 19-13. 25-45-16

забувайте, що в УКРАЇНСЬКІЙ-КРАМНИЦІ Золотаренка та Івбраменка. ДО ВЕСНЯНОГО сезону у великому виборі одержано: білизна чоловіча жіноча і дитяча, панчохи шкарпетки галстуки підтяжки рукавички комірці спинки полотна мадеполан батісти сатіни вишивки. Новина!! Українські галстуки. ПРОРІЗНА, 26. На провінцію надсилаємо накладною платою. 3-187-1

Книжки Л. Пахаревського: Пожовкле листя, книжка оповіданнів. ц. 20 к. Буденні оповідання, книжка оповіданнів. ц. 40 к. Нехай живе життя, драма (заборонена до виставн). ц. 25 к. євреї, п'єса на 4 дії Чірікова, в передмові С. Петяюрн. ц. 23 к. (до вист. дозволено). 3-140-3